

Seu flykten nya och muntre

Sjömans = Visor.

1. Det blåser Nordost, se flögeln på topp.
2. Du redelige Sjöman som vågar ditt blod.
3. Swårare seglats man sällan finner.
4. När på Kärlekens försåt.
5. Bröder när wid muntert skämt.

Till slut:

Sann Berättelse om en Trolofning till Sjös
emellan Kajutwaktaren Jan von Tor-
sten och Jungfru Rosina Mustat.

Den Första:

Det blåser nordost, se flögeln på topp Han
 visar att vinden är god. Vi måste nu hisa
 vårt ankare opp Och segla från karestan god.
 Det bästa jag har, det lemnar jag qwar, Min
 tro och min kärlek för dig jag ej spar Till
 döden han slutar min dar.

2. När ankaret vindas och skoten balans
 för Och skeppet det skrider från land, Gör då
 som en redlig Flicka sig bör Och gå ut på den-
 na vår strand Att skåda uppå de bräderna
 få, På hvilka jag wandrar på böljorna blå,
 Gud låte allt lyckligen gå.

3. Din dyrbara ära bewara med flit, Låt
 ingen på hjertat så rå, Men haf du till him-
 len din trofasta lit, Så kan du mot frestelsen
 stå, Ty äran består, när all tings förgår Och
 tiden bepryder den grönskande vår, Till ål-
 dern han gör dig grå hår.

4. Ett beder jag dig, min utvaldaste
 vän, Gråt intet när jag tar afsked, De tårar
 de komma så swåra igen Och göra på resan
 mig we. Men om vet så är, du håller mig
 kär, Så sucka till Herran som hjälpen består,
 Så räddas vi åter väl här.

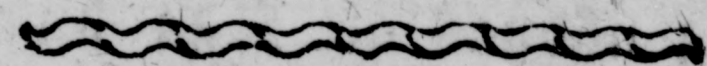
5. Min lycka jag tänker försöka på sjö
 Och waga mitt lif och min blod, I affigt att
 kunna på åldren mig fö, Och lefwa hos vän-
 nen i ro, Jag måste nu fort bege mig om

bord Och glömma all ångslan uppå denna jord.
 Jag tror dig uppå dina ord.

6. Den endaste glädje af werlden jag tar
 Som gifwer mig tröst för all sorg, Är den
 lilla vän i Sverige jag har Som intet mig
 gifwa mig sorg, Jag skall med min mun, wäl-
 signa den stund, På hwilket wi ingått ett
 äkta förbund, Gud fäste det redligt i grund.

7. Så lef nu förnöjder i enslighet din,
 Dermed jag dig säger adjö. Förglöm intet
 wännen och karestan sin Som du har på bru-
 sande sjö. Bed Herren att han snart hjälper
 mig fram Och sedan tillbaka till Fädernesland,
 Gud höre min suckan försann.

8. Mång tusen god natt, till ditt sista
 farväl, Min endaste docka och vän, Tro Her-
 ran i högden som hafwer befäl, Han hjälper
 hwart det lärer han. Tro icke för mig jag
 förjer — ack nej, Den sorgen jag drager är
 endast för dig, Gud hjälper väl lyckeligt mig.

Den Andra:

Du redelige sjöman som wägar ditt blod För
 Konung och fädernesland, Vi wänte med gläd-
 je din ankomst så god, Från brusande wåg till
 vår strand. Vår kärlek är ren, som solenes
 sten, Min blomstrande ungdom förutan all
 mehn, Jag för dig uppoffrar, min vän.

2. Min uslaste lefnad beblandad med
 pust, Här är intet annat än qwal. Att lefwa
 jag hafwer slätt ingen mer lust, Men tårar
 förutan allt tal, Skall blifwa mitt bröd, så

länge på sjö Min käraste färdas och lider stor
nöd, Just endast att skaffa mig bröd.

3. Men hvar finnes trohet bland men-
niskor mer, Bland tusen man knappt finner
en, En dagelig spegel för ögon jag ser, Hur
trohet och kärleken ren Blir trampad uppå,
men huru det går, Tänk aldrig i werlden dig
lyckeligt går, Du måste med skammen bestå.

4. Jag ledes wid lifwet, jag längtar
att dö, Och önskar jag låge i graf, Så län-
ge min käraste färdas på sjö, Och seglar på
brusande haf. En Enka ej kan så förja sin
man, Som jag förjer wännen, ack! gifwe att
han Låg bäddader uti min famn.

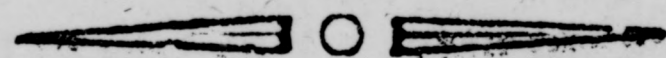
5. Jag är än uti mina blomstrande år
Uppammad af swagaste lön, Så långt som
munnen och hjertat förmår, För dig — vill
jag bedja en bön, Låt flickorna små ostadiga
gå, Och wänta på den som de aldrig kan få.
Till slut få de ogifta gå.

6. Jag nödgas att säga hwad jag icke
hör Som nedrigt är om mitt lön, Man ofta,
Gud bättre, förspörjer och hör Hur de gifwa
kärleken lön, Ty ungdomen nu, de önska stå
bru, Men dela sin kärlek med sex eller sju,
Det räknas för ingen ting nu.

7. Ack uslaste själar föraktet ej den,
Som nöjd med sin fattigdom är, Uppsöken
bland jordiske trålar en wän Som gyllene gåf-
wor framstår, När Herren tar sitt, hwad kal-
lar du ditt, Då jag är förnöjd med det som
är mitt Och lefwer för omsorger qwitt.

8. Till slut vill jag bedja att himmelen
må Förbarma sig öfwer de män, Som wäga

mot döden på böljorna blå, Bland dem har
jag också en wän. Gud hjälpe dem så mot
frestelsen stå Att wi dem med glädje snart hem
skåda må Och muntligt med dem tala få.

Den Tredje:

Swärare seglats man sällan finner, Än den
som sker på lyckans haf, Mången stor Pul-
tron der hamnen hinner, Mången bra karl
går der i qwas. :: Fångt mot det hawert
der händer, All din manöber gör försök;
Nej, sätt dig ned tills wind sig wänder,
Stoppa din pipa, tänd och rök. ::

2. När man låter dig få bryta isen,
Att rödja wägen åt en ann, Der du ser en
fruka dela prisen, Som du med tapper antring
wann. :: Fast ofta frakt och winst är dålig,
Och mången Redare ett ek, Gif dig tillfreds, war
trygg och tålig, Stoppa din pipa, tänk och rök. ::

3. Möter på din kurs dig någon Flicka,
Munter och sedig, ung och warm, Sira genast
pipan i din ficka, Och dig förtöj wid flickans
barm. :: Blir hon elak ankargrund, din ma-
ka, Sorgernas antal ej förök; Hala genast pipan
då tillbaka, Stoppa på nytt och tänd och rök. ::

Den Fjerde:

När på kärlekens försåt Mången seglar n-
sig ... När på Politikens stråt Det likså b-
ter sig ... Segle wi på samma sätt, Men

saken mera lätt, Och med mod att styra rätt
Svar och en försjer sig.

2. Gdet wäl åt sjöman gaf Några små
chikaner: Stormarna på lyckans haf Hwälswa
om hans planer: — Men med sorgfritt anle-
te, Oförtrutet arbete, Och med fredadt sam-
wete Ser man åt... Orkaner.

3. Må wi, nöjde med vår lott Här i
dödligheten, Njuta lagom och med mått Hela
härligheten. — Sist, när strömmen drar dit
åt, Må wi, utan gny och ståt, Segla med
vår lilla Båt Lugnt i ewigheten.

Den Femte:

Siunges som: I som tömmen Vågaren, 2c.

Bröder, när wid muntert skämt Wi så Ba-
kanaliskt rusta: Minnoms Neptuns Element,
Som twang tusende att pusta. — Ofta så wi
wändas, pusta Mot ett wäldsam Element; Låt
os därför litet rusta Under fritt ofskyldigt skämt!

2. Bröder! mången denna stund Bråkes
redlös ibland bankar, Utan hopp om ankargrund,
Ack ja, kanske utan ankar! — Ofta wråkte wi
på bankar, Ofta stötte wi på grund; Lårom os
af dessa tankar Wisligt nyttja glädjens stund.

3. Bröder! mången utan bröd Hänger
valfödd wid en plankå; Kan man gilla of-
werflöd Wid en så bedröflig tanka? — Nej,
nej! men hör vår tanka: Han, som ger
os ofwerflöd, Rädder också denna plankå, Som
all skydda os ur nöd.

4. Mången hes af nödens rop Saknar

nå en Låsnings-droppa, Då wid fyllda glas
och slop Wåro hjertan glättigt hoppa! — Wå-
ra pulsar glättigt hoppa; Men benågne all-
hop, Att uppoffra hwarje droppe För en wän
wid nödens rop.

5. Bröder! utan sång och tak, Utan tröst och
hjelp af wänner Mången, på ett splittradt wrak,
Dödens hela ångest känner. — Himlen sjelf vårt
basta känner, Honom lemne wi vår sak: Sane
äro ju hans wänner, Åstwen om de dö på wrak!

6. Lifwet är ett bräckligt glas; Lårom os att
varsamt njuta: Skål! det kan ju gå i kras, Der-
för skynde wi att sluta. — Denna Lifwets usla
skuta Seglar tills hon går i kras; När wi med
godt samwet sluta, Smakar oss vårt sista glas.

Sann Berättelse om en Trolosning till Sjös, emellan Kajutwaktä- ren Jan von Torsten och Jung- fru Rosina Mustat.

En Skepps-Kapten hade uti sin Kajuta ett
flaskfoder med fina och rara winer för sin egen
mun att dricka. En gång, då det föll honom
in att se efter sitt lilla förråd, fant han, att
det felades wida mer win, än han kunnat på-
minna sig hafwa druckit. Mistankarne föllo
då på Kajutwaktären, som mera hade sina wä-
gar uti Kajutan än den ofriga besättningen.
För att utröna sammanhanget, gömde Kapten
sig bakom dörren. Under det att gesen skulle
buka bordet, gick han till flaskfodret, tog ut
flaska, och sade för sig sjelf: Som Jan von

Torsten, född i Götheborg, är sinnad att ingå ett ägta förbund med Jungfru Rosina Mustat, född i Mallaga, och i fall att ingen har härwid att påminna, så kommer wigseln genast att gå för sig. Derpå sätter han flaskan för munnen, drack ur winet och kastade flaskan ut igenom Kajutfönstret. Kapten lät ingenting märka då han spisade middag; men så snart den war förbi, försedde han sig med en duktig tåganda, och ropade upp Kajutwaktaren på däck: "Hör på, Junker Nobis! jag har något att berätta dig; det har fallit mig in att gista bort dig." Gossen blef litet förskräckt då han fick se daggen, och Kapten fortsfor: Denna föreställda person, Jan von Torsten, som är född i Götheborg, skall blifwa trolofwad med Jungfru Barbara Karbas, född i Rykland, och i fall att ingen har härwid att påminna, så kommer wigseln genast att gå för sig. Derpå lyfter han upp armen i tanka att fullborda detta besynnerliga giftermål. "Nej, svarade gossen, jag förbjuder sjelf lysningen." "Swad, Junker Nobis! svarade Kapten, har du icke ölofligt druckit utaf mitt win." Gossen svarade: "ja, när Kapten wet det, wet han ock att allt skedd i ordning; hwarföre förbödd icke Kapten lysningen, så hade ej wigseln gått för sig." Kapten skrattade, och sade: "jag förlåter dig, men tänk aldrig mer på Jungfru Rosina Mustat, ty då kommer wigseln med Jungfru Barbara Karbas genast att verkställas, och det så, att du aldrig skall glömma din Bröllopsdag."